

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0201/2013

14.6.2013

SPRAWOZDANIE

w sprawie innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla
Europy
(2012/2295(INI))

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i
Bezpieczeństwa Żywności

Sprawozdawca: Paolo Bartolozzi

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	12
OPINIA KOMISJI ROZWOJU	14
OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH	19
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII	24
OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO.....	29
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI.....	34

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy (2012/2295(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” (COM(2012)0060),
  - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
  - uwzględniając rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie Europy efektywnie korzystającej z zasobów¹,
  - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Stawianie czoła wyzwaniom związanym z rynkami towarowymi i surowcami” (COM(2011)0025) oraz rezolucję w sprawie tego komunikatu²,
  - uwzględniając konkluzje prezydencji w Radzie: Zjednoczonego Królestwa z 2005 r. zatytułowane „Europejska biogospodarka oparta na wiedzy” („The Knowledge-Based Bio-Economy in Europe”), Niemiec z 2007 r. zatytułowane „W kierunku biogospodarki opartej na wiedzy” („En route to the Knowledge based Bio-Economy”) i Belgii z 2010 r. zatytułowane „Europejska gospodarka oparta na wiedzy: osiągnięcia i wyzwania” („The Knowledge Based Economy in Europe: achievements and challenges”),
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także opinie Komisji Rozwoju, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0201/2013),
- A. mając na uwadze, że wedle prognoz liczba ludności na świecie wzrośnie z 7 do 9 mld w 2050 r., co doprowadzi do wzrostu zapotrzebowania na żywność o 70% i zwiększy nacisk na wykorzystanie rezerw wody;
- B. mając na uwadze, że niewielka ilość zasobów naturalnych na świecie, wzrost presji na wykorzystywanie surowców odnawialnych oraz globalne skutki zmiany klimatu wymagają efektywnego gospodarowania zasobami;
- C. mając na uwadze, że dalekosiężne, innowacyjne i efektywne podejście zapewni nie tylko większe zrównoważenie, ale również wsparcie rozwoju obszarów wiejskich i regionów,

---

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0223.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0364.

możliwą redukcję emisji gazów cieplarnianych, bardziej zrównoważony cykl produkcji oraz rozpowszechnienie innowacji przemysłowych wzdłuż całego łańcucha wartości;

- D. mając na uwadze, że przejście na zrównoważoną gospodarkę umożliwi rozwój konkurencyjności w europejskich sektorach przemysłu i rolnictwa, zwiększenie wzrostu gospodarczego, a dzięki temu zapewnienie bodźca dla znacznego podniesienia poziomu zatrudnienia w Europie;
- E. mając na uwadze, że biogospodarka w Europie zależy od dostępności źródeł pożywienia, zarządzanych i pozyskiwanych w sposób zrównoważony (z sektorów rolnictwa, leśnictwa i z odpadów ulegających biodegradacji);
- F. mając na uwadze, że obroty biogospodarki w UE wynoszą już prawie 2 bln EUR, a ponadto oczekuje się, że zrównoważona produkcja podstawowa, przetwórstwo spożywcze, biotechnologia przemysłowa i biorafinerie przyniosą znaczny wzrost gospodarczy;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” oraz plan działań dotyczący wdrożenia strategii dotyczącej biogospodarki zawarty w tym komunikacie;
2. uważa, że biogospodarka umożliwia tańszą produkcję towarów przemysłowych i konsumpcyjnych przy użyciu mniejszej ilości energii oraz mniejszym zanieczyszczeniu środowiska;
3. podziela przekonanie, że proces przechodzenia na inteligentną i zrównoważoną biogospodarkę sprzyjającą włączeniu gospodarczemu powinien opierać się nie tylko na produkcji odnawialnych zasobów naturalnych o niewielkim wpływie na środowisko, ale również na ich zrównoważonym użytkowaniu pod względem ekologicznym, gospodarczym i społecznym, przy jednoczesnym utrzymaniu wykorzystania zasobów biotycznych w granicach odnowy ekosystemów;
4. podkreśla pilną konieczność podjęcia natychmiastowych działań celem wsparcia innowacji i inwestycji w najnowszych technikach i modelach biznesowych oraz celem stworzenia bodźców, które przyniosą długofalowe korzyści dla gospodarki; podkreśla kluczową rolę sektora prywatnego w trwałym wzroście gospodarczym;
5. uważa, że biogospodarka jest warunkiem koniecznym dla osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, w szczególności celów inicjatywy „Unia innowacji” oraz „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”;
6. z zadowoleniem przyjmuje poparcie Komisji dla radykalnych zmian w podejściu UE do produkcji, konsumpcji, przetwarzania, przechowywania, recyklingu i unieszkodliwiania zasobów biologicznych;
7. zauważa, że 22 mln osób pracują obecnie w biogospodarce, co stanowi 9% całkowitego zatrudnienia w UE, a biogospodarka oferuje duże możliwości zatrudnienia kolejnych

milionów ludzi;

8. popiera wniosek Komisji dotyczący utworzenia grupy zadaniowej oraz opracowania planu działania obejmującego sektory przemysłu opartego na biotechnologii, w którym zostanie położony nacisk na wkład w zrównoważony rozwój, jaki stanowią zasoby odnawialne i biotechnologie, zaś regiony i podmioty otrzymają wsparcie w celu rozwijania innowacji w sektorze biogospodarki;
9. wzywa państwa członkowskie do opracowania krajowych i regionalnych planów działań na rzecz biogospodarki i wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi półrocznego raportu z wdrażania biogospodarki;
10. podkreśla, że UE jest światowym liderem w różnych dziedzinach nauk biologicznych i biotechnologii; uważa, że przejście na biogospodarkę umożliwi Europie dokonanie znaczących postępów pod względem gospodarki niskoemisyjnej, innowacji i konkurencyjności oraz przyczyni się do ugruntowania jej roli na arenie międzynarodowej;
11. podkreśla znaczenie i wielki potencjał oszczędnego gospodarowania zasobami i efektywności energetycznej; podkreśla potrzebę produkowania więcej mniejszym nakładem środków, tak aby zachować zrównoważony charakter biogospodarki;
12. jest zdania, że biogospodarka w Europie nie powinna jedynie zastąpić obecnej gospodarki opartej na paliwach kopalnych lub powtórzyć obecnych marnotrawnych zachowań i konsumpcji, ale powinna ewoluować w kierunku bardziej efektywnego i zrównoważonego modelu, uwzględniającego przyjazne społeczeństwu i środowisku gospodarowanie we wszystkich łańcuchach wartości w biogospodarce;
13. z zadowoleniem przyjmuje trwający przegląd prawa Unii w zakresie biopaliw mający na celu łagodzenie negatywnych skutków pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC) oraz promowanie rynku i rozwoju bardziej zaawansowanych biopaliw, co powinno umożliwić większe wykorzystanie surowców niespożywczych, takich jak odpady, pozostałości, materiał lignocelulozowy i celulozowy;
14. przypomina, że wskaźniki pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC) dotyczące biopaliw i biopłynów, a także wiążące kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące stosowania biomasy stałej i gazowej powinny zostać włączone do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii i dyrektywy w sprawie jakości paliw; wzywa Komisję do zaproponowania dyrektywy ramowej w sprawie biomasy obejmującej wszystkie jej zastosowania (energetyka, paliwa, materiały i chemikalia) i wprowadzającej hierarchię biomasy;

Inwestycje w badania, innowacje i umiejętności

15. zachęca Komisję do kontynuowania działań koordynacyjnych w obszarze badań i rozwoju obejmujących różne państwa członkowskie i sektory; w szczególności podkreśla konieczność prowadzenia badań w zakresie oceny granic zrównoważonego rozwoju zasobów biotycznych, biorąc pod uwagę funkcje ekosystemów i naturalnych łańcuchów pokarmowych, jak również zapotrzebowania na żywność u ludzi;

16. wzywa do dokładniejszej analizy mającej na celu określenie szans społecznych i środowiskowych związanych z biogospodarką, a także jej potencjalnych kosztów, zważywszy na zróżnicowany potencjalny wpływ biogospodarki i możliwe niewłaściwe sposoby jej zastosowania związane z korzystaniem z rzadkich zasobów naturalnych, ryzykiem szkód w środowisku oraz z utratą bioróżnorodności lub możliwością jej ochrony;
17. popiera utworzenie panelu biogospodarczego złożonego z ekspertów, który ma przyczynić się do zwiększenia synergii i spójności między politykami i inicjatywami, a także obserwatorium biogospodarki, w celu wzajemnego uczenia się, poprzez zapewnienie trwałej wymiany wiedzy i informacji między instytutami badawczymi, przedsiębiorstwami, instytucjami, uniwersytetami, podmiotami regionalnymi, rolnikami i obywatelami w obszarach wiejskich, a także przyspieszenie opracowania ram prawnych w celu zwiększenia i ułatwienia prowadzenia badań i zastosowania ich wyników oraz komercjalizacji innowacji;
18. przypomina o znaczeniu stosowania zasady zapobiegania przy wykorzystaniu biotechnologii, szczególnie w obszarach organizmów zmodyfikowanych genetycznie i biologii syntetycznej;
19. uważa, że należy opracować interdyscyplinarne i międzysektorowe programy informacyjne i szkoleniowe, aby zapewnić, że wyniki wspomnianych badań są dostępne dla zainteresowanych stron, w tym konsumentów, stwarzając możliwość zwiększenia świadomości i zaangażowania;
20. wzywa do likwidacji istniejących przeszkód dla innowacji w łańcuchu wartości, w szczególności przez szybkie i potwierdzone naukowo unijne procedury zatwierdzania produktów biotechnologicznych i znaczne przyspieszenie dostępu do rynku;
21. wzywa Komisję do zaproponowania praktycznych środków o szerokim zasięgu regionalnym służących wspieraniu produkcji i konsumpcji produktów biogospodarki na szczeblu regionalnym;
22. podkreśla, że biogospodarka wymaga dalszego rozwoju nowych umiejętności, wiedzy i dyscyplin lub ich integracji w celu radzenia sobie ze związanymi z biogospodarką zmianami w społeczeństwie, jak również wspierania konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, zaspokajania potrzeb przemysłu, a także lepszego dopasowania umiejętności do miejsc pracy;
23. podkreśla, że biogospodarka wymaga najwyższej klasy wiedzy fachowej i wykwalifikowanej siły roboczej; przypomina, że niezbędne jest zagwarantowanie edukacji zawodowej i wyższej w regionach Unii Europejskiej, z uwzględnieniem konkretnych właściwości danych regionów; wskazuje, że rozległe systemy kształcenia i szkolenia w regionach korzystnie wpływają też na rozwój przedsiębiorczości;
24. z zadowoleniem przyjmuje udzielenie finansowania w wysokości 4,5 mld EUR zaproponowane przez Komisję w ramach programu ramowego w zakresie badań (Horyzont 2020), mając nadzieję, że środki te zostaną udostępnione wszystkim sektorom i przeznaczone na rzecz wszystkich instrumentów w obszarze biogospodarki i dalszego

ulepszania innowacji, w tym badań nad granicami ekosystemów, ponownym wykorzystaniem i recyklingiem biomateriałów;

25. jest zdania, że biorafinerie opierające się o lokalne zrównoważone biomateriały, które nie wypierają żywności lub innych bardziej cennych zastosowań, stanowią zasadnicze narzędzie realizacji modelowych procesów przekształcania przestarzałych zakładów oraz służące żywieniu obszarów znajdujących się w kryzysowej sytuacji poprzez innowacyjne procesy i inwestycje, zmierzające do gospodarki obiegowej, a także oczekuje utrzymania roli tego narzędzia;
26. podkreśla, że wystarczająca ilość surowców odnawialnych jest wymogiem niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania biorafinerii w Europie; wskazuje, że wiąże się to również z koniecznością poprawy infrastruktury do przechowywania i transportu oraz podjęciem niezbędnych działań logistycznych;
27. wskazuje, że w Europie istnieje ograniczona liczba instalacji demonstracyjnych i że w celu utrzymania wiodącej roli europejskiego przemysłu w sektorze biorafinerii konieczne jest zwiększenie inwestycji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania działań pilotażowych i demonstracyjnych służących rozwojowi produktów i procesów;
28. podkreśla, że strategie polityczne w zakresie biogospodarki muszą być lepiej opracowywane z myślą o zapewnieniu kaskadowego wykorzystania biomasy; w związku z tym apeluje o opracowanie instrumentu prawnego, który utworzy drogę dla bardziej wydajnego i zrównoważonego wykorzystania tego cennego zasobu; podkreśla, że taki instrument powinien ustanowić zasadę kaskadowego wykorzystania w ramach tzw. piramidy biomasy, przy czym należy uwzględnić różne segmenty tej piramidy i wzmocnić jej najwyższe poziomy; zauważa, że takie podejście skutkowałoby hierarchicznym, inteligentnym i efektywnym wykorzystaniem biomasy, zastosowaniami o wartości dodanej i działaniami wspierającymi, takimi jak koordynacja badań wzdłuż całego łańcucha wartości;

Silniejsza interakcja polityczna i zaangażowanie zainteresowanych stron

29. uważa, że należy zapewnić zintegrowane, spójne, międzysektorowe i interdyscyplinarne podejście w dziedzinie biogospodarki oraz oczekuje zharmonizowania różnych odnośnych unijnych strategii politycznych i powiązanych głównych wytycznych – takich jak zasada ostrożności – w poszczególnych sektorach (plan działań na rzecz efektywnej gospodarki zasobami, Unia innowacji, inicjatywy na rzecz surowców, program ramowy „Horyzont 2020”, program działań w zakresie środowiska do 2020 r., polityka spójności, wspólna polityka rolna i wspólna polityka rybołówstwa, dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii, dyrektywa ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, dyrektywa w sprawie odpadów oraz dyrektywa w sprawie opakowań, a także określone środki dotyczące bioodpadów); uważa, że konieczne jest ustanowienie również jednolitych, dalekosiężnych i stabilnych ram prawnych na szczeblu europejskim i krajowym, mających na celu wspieranie i zwiększanie inwestycji w biogospodarkę w Europie;
30. wzywa Komisję do zapewnienia instrumentów finansowych mających na celu wsparcie przedkomercyjnych inwestycji i przełożenie wyników badań naukowych na sukces

rynkowy, a także umożliwienie innowacyjnym przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP, znalezienia finansowych i innych instrumentów wsparcia pobudzających rozwój biogospodarki, na przykład poprzez korzystanie z funduszy regionalnych i strukturalnych oraz mechanizmu finansowania Europejskiego Banku Inwestycyjnego opartego na podziale ryzyka, zwiększenie spójności pomiędzy różnymi funduszami unijnymi na innowacje i badania, a także ustanowienie jednego punktu informacji o wszystkich inicjatywach związanych z biogospodarką, w celu osiągnięcia możliwie jak największego efektu; uznaje trudności i ryzyko finansowe związane z komercjalizacją i wprowadzaniem na rynek innowacji z dziedziny biogospodarki;

31. wzywa do rozwoju infrastruktury przemysłowej i optymalnych łańcuchów dostaw bioproduktów w obszarach wiejskich i przybrzeżnych, tak by tworzyć nowe miejsca pracy w rolnictwie, leśnictwie i akwakulturze; wzywa do przeznaczania na ten cel funduszy UE na rzecz rozwoju obszarów wiejskich oraz do dokonania tego w taki sposób, aby ograniczać, a nie powiększać szkody wyrządzone w środowisku i utratę bioróżnorodności;
32. apeluje o podjęcie ukierunkowanych i konkretnych działań mających na celu uproszczenie i skrócenie biurokratycznych procedur wydawania zezwoleń, które utrudniają proces rozwoju biorafinerii i mogłyby w szczególności spowodować przenoszenie innowacyjnych i zaawansowanych technologii poza granice UE;
33. popiera zastosowanie formuły partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) po wyciągnięciu odpowiednich wniosków z trudności stwierdzonych przy poprzednich zastosowaniach tego samego rozwiązania w innych sektorach; wzywa Komisję Europejską do udostępnienia odpowiednich środków na rozwój i wzrost tych partnerstw, w przekonaniu, że są one zasadniczym narzędziem umożliwiającym tworzenie nowych łańcuchów wartości, zwiększającym potencjał istniejących łańcuchów oraz ułatwiającym inwestowanie w technologie i prototypy pozwalające na wykorzystywanie wyników badań na rynku;
34. zgadza się co do potrzeby przyjęcia wielopoziomowego podejścia i zwraca się o to, by kładziono coraz większy nacisk na regionalny i lokalny wymiar biogospodarki oraz inicjatywy oddolne; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie regionalnych, krajowych i europejskich platform biogospodarczych, które umożliwią pomiar postępów osiągniętych w danym sektorze oraz wymianę wiedzy fachowej i najlepszych praktyk sprzyjającą wyrównaniu poziomu rozwoju biogospodarki w całej UE; wzywa Komisję również do zaangażowania ekspertów z zainteresowanego sektora i z wszystkich odnośnych dziedzin, jak również przedstawicieli konsumentów i obywateli; przypomina, że gospodarki regionalne odgrywają kluczową rolę w osiągnięciu inteligentnego, zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu rozwoju;
35. jest zdania, że w procesie tworzenia społeczeństwa opartego na zasobach biologicznych szczególne znaczenie mają inicjatywy oddolne oraz że niezbędne jest tutaj podejście stymulowane przedsiębiorczością i popytem, połączone z podejściem proponowanym przez władze; uważa, że należy zapewnić odpowiednie możliwości inicjatywom regionalnym; wzywa Komisję do wspierania takich sieci i klastrów w celu propagowania wymiany doświadczeń;

Rozwój rynków i konkurencyjności

36. wzywa Komisję do skoncentrowania wsparcia finansowego na tych innowacjach, które są zgodne z priorytetami Unii innowacji i programu „Horyzont 2020”, tak by stymulować wyniki badań służących przygotowaniu do wprowadzenia produktów do obrotu, a tym samym przewyciężyć tzw. „doliny śmierci” badań w Europie;
37. uważa, że dostępny jest szereg doskonałych instrumentów (takich jak zamówienia publiczne, normalizacja, bodźce podatkowe, określone systemy certyfikacji i etykietowania), umożliwiających zapewnienie wystarczającej podaży produkowanych w zrównoważony sposób i wysokiej jakości bioproduktów, jak również wydajnych i oszczędnych systemów produkcyjnych; uważa, że konieczna jest reforma istniejącego prawodawstwa; wzywa Komisję do opracowania kryteriów zrównoważonego rozwoju dla stosowania biomasy, na których powinny się opierać również narzędzia tworzenia rynku;
38. podkreśla, że gospodarka oparta na biotechnologii, która bazuje na eksploatacji zasobów biologicznych zamiast energii pochodzącej z paliw kopalnych, musi kierować się solidnymi podstawami politycznymi, które uwzględniają nie tylko rentowność gospodarczą, ale także czynniki gwarantujące zrównoważony rozwój w wymiarze społecznym i ekologicznym;
39. jest zdania, że zasadnicze znaczenie ma angażowanie konsumentów oraz informowanie ich o asortymencie bioproduktów i biosług; oczekuje w związku z tym rozwoju normalizacji tego typu produkcji w UE w oparciu o odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju, uznając ją za narzędzie budowy atrakcyjnego rynku europejskiego tych produktów;
40. uważa, że żywotność bioproduktów nie może być sztucznie skracana; produkt powinien być budowany z założeniem najdłuższego możliwego okresu użytkowania;
41. podkreśla, że biogospodarka wniesie znaczący wkład w rozwój obszarów wiejskich i przybrzeżnych; jest zdania, że synergia i ścisła współpraca w ramach łańcucha wartości, obejmująca lokalnych producentów surowców rolnych i leśnych oraz biorafinerie może przyczynić się do zwiększenia konkurencyjności oraz do wzrostu rentowności tych regionów; podkreśla potrzebę opracowania długoterminowej strategii dla biogospodarki, uwzględniając w należyty sposób konieczność zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego;
42. wymaga, aby opracowane procesy biologiczne i biotechnologiczne znalazły zastosowanie przy wykorzystywaniu biologicznych zasobów odnawialnych pochodzących z odpadów i upraw roślin nieprzeznaczonych do spożycia, a także jako komponenty w istniejących przedsiębiorstwach działających w sektorze rolnictwa i leśnictwa;
43. uważa, że jedną z czołowych zasad biogospodarki jest bardziej efektywne gospodarowanie zasobami oraz zmniejszenie zależności od importu surowców, energii oraz nieodnawialnych zasobów naturalnych; zwraca uwagę na znaczenie sektora leśnictwa i innych gałęzi bioprzemysłu oraz uważa, że możliwe jest zastąpienie nieodnawialnych surowców kopalnych neutralnymi pod względem emisji dwutlenku węgla odnawialnymi zasobami naturalnymi i surowcami takimi jak drewno i włókno drzewne; wskazuje, że przemysł powiązany z biogospodarką wytwarza wiele produktów o wysokiej wartości dodanej, np. chemikalia, produkty lecznicze, tworzywa sztuczne i inne innowacyjne nowe

materiały oraz tworzy nowe miejsca pracy; podkreśla potencjał biotechnologii opartych na zasobach morskich;

44. wzywa Komisję Europejską, by promowała działania ukierunkowane na zrównoważone zwiększenie potencjału produkcji żywności, lepsze mobilizowanie takich surowców, gromadzenie odpadów ulegających biodegradacji – unikając nadmiernego transportu – oraz dopilnowała, by wykorzystanie biomasy pozostało w ekologicznych granicach i nie ograniczyło funkcji pochłaniania dwutlenku węgla; w związku z tym uważa, że należy pilnie ustanowić kryteria zrównoważonego rozwoju dla energetycznego wykorzystania biomasy w celu zapewnienia dostępności biomasy do celów bardziej wydajnego użycia zasobów, unikając sytuacji, w której zachęty do przekształcania biomasy w energię powodują zakłócenia rynku i ograniczają dostęp producentów do niego;
45. za ważne uznaje inwestowanie w łańcuchy dostaw biogospodarki, tak aby zagwarantować dostępność surowców; uważa, że w strategiach dotyczących biogospodarki należy zachęcać nie tylko do bardziej efektywnego gospodarowania odpadami z gospodarstw domowych i odpadami komunalnymi, lecz także do odzyskiwania strumieni i pozostałości produktów ubocznych rolnictwa i leśnictwa; wzywa do opracowania lepszych i pomocnych przepisów, które zagwarantują pewność prawa i solidne wsparcie dla zrównoważonego użytkowania zasobów biogospodarki i eksploatacji surowców, oraz do zapewnienia, by polityka w tej dziedzinie opierała się na elastycznym dalekosiężnym podejściu sprzyjającym inwestycjom;
46. uważa, że zgodnie z założeniami nowej strategii dotyczącej europejskiej polityki przemysłowej biogospodarka może zapewnić znaczny wkład w działania mające na celu zapobieżenie dezindustrializacji dotyczącej obecnie Europy oraz przyczynić się do odwrócenia tego procesu poprzez nowe strategie pobudzające rynek i przywracające konkurencyjność systemu regionalnego;
47. zdecydowanie wzywa Komisję do określenia dotacji szkodliwych dla środowiska jako „wyniku działania władz publicznych, które przynosi korzyści konsumentom lub producentom, aby zwiększyć ich dochód lub obniżyć ich koszty, ale w ten sposób dyskryminuje dobre praktyki środowiskowe”¹; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia, bez zwłoki i do 2014 roku, konkretnych planów opartych na tej definicji w celu stopniowego wycofywania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska do roku 2020, z uwzględnieniem dotacji, które wspierają nieefektywne wykorzystanie zasobów odnawialnych i dotacji do paliw kopalnych, a także do złożenia sprawozdania z postępów w ramach krajowych programów reform; w tym kontekście jest zaniepokojony, że dotacje na stosowanie biomateriałów do celów energetycznych już osłabiły cele w zakresie efektywności wykorzystania zasobów;
48. zauważa z zaniepokojeniem, że rosnący popyt na biomasę, zwłaszcza na drewno, może spowodować powszechne wylesianie w krajach rozwijających się, w których emisje gazów cieplarnianych nie są objęte protokołem z Kioto; zwraca uwagę, że choć może to mieć wpływ na jakość gleby, obieg wody i różnorodność biologiczną, powoduje także

---

¹ za OECD (1998 i 2005) w IEEP i in. 2007, patrz:
<http://ec.europa.eu/environment/enveco/taxation/index.htm>

większy nacisk na zawieranie globalnych porozumień, takich jak Konwencja o różnorodności biologicznej (CBD) i wspólny program ONZ ds. redukcji emisji wynikających z wylesiania i degradacji lasu w krajach rozwijających się (REDD); obawia się również, że z uwagi na słabość systemów gospodarowania gruntami w wielu krajach rozwijających się rosnący popyt na wyroby z drewna może doprowadzić do nielegalnego wyrębu i osłabić dobrowolne umowy o partnerstwie w ramach planu działań w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT);

49. podkreśla, że przejście na biogospodarkę przyczyni się do dalszego wdrażania postanowień Rio +20 do polityk UE; uważa, że UE powinna zintensyfikować swój wkład w inicjatywy, które na szczeblu międzynarodowym ułatwiają przejście na integracyjną gospodarkę ekologiczną;
50. wzywa UE, by stała się bardzo dynamicznym ośrodkiem badań i innowacji na scenie międzynarodowej w dziedzinie badań nad biogospodarką; uważa, że rozwój nowych produktów, procesów i usług opartych na zasobach odnawialnych pozwoli przemysłowi europejskiemu zwiększyć konkurencyjność i stać się światowym liderem;
51. uważa, że kluczowe znaczenie ma opracowanie międzynarodowych prawnie wiążących norm zrównoważonego rozwoju dla wszystkich sektorów stosujących biomasę, a także wiążących kryteriów zrównoważonej gospodarki leśnej; wzywa UE, by dążyła do przyjęcia wielostronnych porozumień i zapewniła, zwłaszcza krajom LDC, powiązaną pomoc instytucjonalną i techniczną w celu zagwarantowania zrównoważonego stosowania biomasy;
52. uważa, że model biogospodarki stworzony w ramach tej strategii umożliwi rozwiązanie mogących się pojawić trudności, a w dłuższej perspektywie wypracowanie bardziej zrównoważonych i efektywnych modeli produkcji, konsumpcji, rozwoju i stylów życia, przy ożywieniu wzrostu gospodarczego w Europie dzięki nowemu połączeniu rozwiązań z zakresu gospodarki, ochrony środowiska i jakości pod względem społecznym;
53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

Kontekst ogólny

Przez najbliższe czterdzieści lat Europa będzie musiała stawić czoła wielu wyzwaniom o charakterze społecznym. Należy zauważyć, że stale rosnąca liczba ludności na świecie, gwałtowny wzrost zapotrzebowania na żywność i energię oraz niewielka ilość światowych zasobów naturalnych stawiają Europę przed koniecznością rozważenia kwestii podjęcia nowego podejścia w zakresie produkcji i konsumpcji, aby zaradzić tym nowym potrzebom w efektywny i zrównoważony sposób.

Biogospodarka jest znaczącą szansą na stawienie czoła tym wyzwaniom, zapewniając nie tylko większe zrównoważenie, ale również wsparcie rozwoju obszarów wiejskich, możliwą redukcję emisji gazów cieplarnianych, bardziej zrównoważony cykl produkcji oraz rozpowszechnienie innowacji przemysłowych wzdłuż całego łańcucha wartości.

Strategia biogospodarcza może stanowić rozwiązanie problemu uzależnienia od paliw kopalnych oraz doprowadzić do osiągnięcia inteligentnego wzrostu. W przyszłości strategia ta może również stać się odpowiedzią na kwestię bezpieczeństwa żywnościowego, wzrostu gospodarczego i podwyższenie poziomu zatrudnienia.

Stanowisko sprawozdawcy

Sprawozdawca z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie biogospodarki dla Europy oraz popiera plan działań dotyczący wdrożenia strategii zawarty w tym komunikacie i jego podział na trzy uzupełniające się części: promowanie badań, innowacji i umiejętności, większa synergia polityczna oraz rozwój rynków i konkurencyjności.

Zdaniem sprawozdawcy wsparcie na rzecz tego sektora stanowi inwestycję w przyszłość, a Europa może i musi odegrać wiodącą rolę w realizacji działań prowadzących do osiągnięcia tego celu. Aby podążać w tym kierunku należy zdefiniować podstawę jasnych i stabilnych ram prawnych oraz zapewnić harmonizację polityk: rolnej, przemysłowej, polityki w zakresie ochrony środowiska oraz badań i innowacji, które mają wpływ na sektory biogospodarki. Sprawozdawca zgadza się, że należy sprzyjać podjęciu interdyscyplinarnego i międzysektorowego podejścia, przy jednoczesnym zapewnieniu wymiany wiedzy na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim, aby ułatwić wyrównanie poziomu rozwoju biogospodarki na terytorium UE.

Zdaniem sprawozdawcy należy również zapewnić i opracować skoordynowane i spójne programy w obszarze badań i innowacji, dostarczyć instrumenty wsparcia na rzecz inwestycji przemysłowych, wykorzystać środki finansowe oraz dopilnować, by osiągnięte wyniki miały możliwie największy wpływ na społeczeństwo i rynek. Infrastruktury technologiczne, ośrodki doskonałości naukowej, zakłady i sektory przemysłu opartego na biotechnologii: wszystkie te elementy mogą stanowić rzeczywisty wkład w osiągnięcie znaczących postępów pod względem innowacji i konkurencyjności oraz ugruntowania roli Europy na arenie międzynarodowej.

W tym kontekście również nowe formy partnerstwa umożliwiające wykorzystanie połączonego wkładu podmiotów publicznych i prywatnych mogą przyczynić się w znacznym stopniu do rozwoju takiej strategii. Należy zauważyć, że utworzenie partnerstwa publiczno-prywatnego działającego w dziedzinie przemysłu opartego na biotechnologii mogłoby stanowić wsparcie dla realizacji nowych projektów, umożliwić opracowanie nowych produktów i dokonać ich zasadniczego rzeczywistego wprowadzenia na rynek, ograniczając przy tym ryzyko związane z tym, że bardziej korzystne warunki stałyby się zachętą do przemieszczania ośrodków doskonałości i innowacyjnych projektów poza granice Europy.

Z powyższych względów sprawozdawca uważa, że celem coraz bardziej intensywnych działań powinno być wspieranie dalszych postępów w tym kierunku tak, aby umożliwić wypracowane bardziej zrównoważonych i efektywnych modeli produkcji, konsumpcji, rozwoju i stylów życia oraz aby osiągnąć – również dzięki nowemu połączeniu rozwiązań z zakresu gospodarki, środowiska i jakości pod względem społecznym – ożywienie wzrostu gospodarczego i procesu reindustrializacji w Europie.

28.5.2013

OPINIA KOMISJI ROZWOJU

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy (2012/2295(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Isabella Lövin

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że gospodarka oparta na biotechnologii, która bazuje na eksploatacji zasobów biologicznych zamiast energii pochodzącej z paliw kopalnych, musi kierować się solidnymi podstawami politycznymi, które uwzględniają nie tylko rentowność gospodarczą, ale także czynniki gwarantujące zrównoważony rozwój w wymiarze społecznym i ekologicznym;
2. podkreśla, że różnorodność biologiczna i ekosystemy przynoszą wspólne korzyści i muszą być uważane za wspólne dobro; przypomina, że majątek opierający się na różnorodności biologicznej może przynosić znaczne korzyści gospodarcze, o ile właściwie się nim gospodaruje i zarządza; ubolewa jednak, że wielu decydentów nie upatruje zysku ekonomicznego w zachowywaniu różnorodności biologicznej lub inwestowaniu w nią; podkreśla w związku z tym wartość „usług ekosystemowych” i ich wkład w rozwój gospodarczo-społeczny;
3. podkreśla, że żaden system służący tworzeniu dobrobytu nie może być trwały, jeżeli niszczy bazę swoich zasobów; podkreśla, że oprócz funkcji ukierunkowanych na rynek biogospodarka pełni również wiele różnorodnych funkcji dotyczących dóbr publicznych, które obecnie nie są wynagradzane przez rynek, a które należy utrzymać, np. krajobrazy rolnicze i leśne, różnorodność biologiczna ziem uprawnych i lasów, jakość i dostępność wody, funkcjonalność gleby, stabilność klimatu, jakość powietrza, odporność na powodzie i pożary;
4. jest zdania, że przejście na zrównoważoną gospodarkę opartą na biotechnologii będzie

skuteczne wyłącznie wtedy, gdy podstawą gospodarki będzie oszczędne gospodarowanie zasobami, a inżynieria genetyczna nie będzie wykorzystywana jako motor tej gospodarki;

5. uważa, że w każdej strategii dotyczącej biogospodarki należy przyjąć przewodnią zasadę hierarchii biomasy oraz wspierać „kaskadowe wykorzystywanie” biomasy ukierunkowane w pierwszej kolejności na zagwarantowanie podstawowych usług, które nie są wynagradzane przez rynek, a następnie na zastosowania o dużej wartości, takie jak materiały (a nie bioenergia, która ma niższą wartość);
6. podkreśla, że fundamentem zrównoważonej gospodarki opartej na biotechnologii musi być transport modalny; w szczególności podkreśla, że w celu określenia, czy konkretny proces lub produkt oparty na biotechnologii powoduje ograniczenie bezpośrednich lub pośrednich emisji gazów cieplarnianych, należy wziąć pod uwagę wszystkie etapy od wydobycia surowca naturalnego do zużycia przez odbiorcę końcowego; podkreśla, że polityka UE i państw członkowskich powinna promować czyste alternatywy dla paliw kopalnych, takie jak pojazdy napędzane odnawialną energią elektryczną oraz energia słoneczna i wiatrowa, zamiast zachęcać do przejścia na wykorzystywanie biomasy w sektorach, w których wartość dodana jest mniejsza (jak w przypadku produkcji biopaliw i innej bioenergii);
7. stwierdza, że ilość zrównoważonej biomasy ze źródeł UE nigdy nie będzie wystarczająca, aby zaspokoić bieżący popyt na energię oraz rosnące i konkurujące zastosowania biomasy, oraz że UE będzie w związku z tym coraz bardziej zależna od importu z krajów rozwijających się, gdzie wykorzystanie biomasy stanowi poważne wyzwanie w zakresie zarządzania – jak ma to miejsce w przypadku ochrony lasów i zrównoważonego gospodarowania zasobami leśnymi – a tym samym utrudnia spełnianie kryteriów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju i realizację środków związanych z importem biomasy lub też utrudnia kontrolowanie ich realizacji w drodze monitorowania i oceny; podkreśla w związku z tym znaczenie środków na rzecz efektywności energetycznej i oszczędności energii, które pozwoliłyby UE wytwarzać więcej, zużywając mniej, a tym samym zmniejszyć zapotrzebowanie na biomasę;
8. przypomina, że UE ma obowiązek zmniejszenia zależności od importowanych z krajów rozwijających się ryb wykorzystywanych jako żywność i jako karma w akwakulturze; podkreśla, że w obecnej reformie WPRyby należy traktować priorytetowo środki stanowiące podstawę zrównoważonego środowiskowo zarządzania rybołówstwem i wykorzystywania niemięsożernych gatunków w akwakulturze;
9. zauważa z zaniepokojeniem, że rosnący popyt na biomasę, zwłaszcza na drewno, może spowodować powszechne wylesianie w krajach rozwijających się, w których emisje gazów cieplarnianych nie są objęte protokołem z Kioto; zwraca uwagę, że choć może to mieć wpływ na jakość gleby, obieg wody i różnorodność biologiczną, powoduje także większy nacisk na zawieranie globalnych porozumień, takich jak Konwencja o różnorodności biologicznej i UN-REDD; obawia się również, że z uwagi na słabość systemów gospodarowania gruntami w wielu krajach rozwijających się rosnący popyt na produkty z drewna może nie tylko prowadzić do nielegalnego wycięcia lasów, a co za tym idzie osłabienia dobrowolnych umów o partnerstwie w ramach FLEGT, ale także powodować większy nacisk na zawieranie globalnych porozumień, takich jak Konwencja

o różnorodności biologicznej i UN-REDD;

10. podkreśla znaczenie namorzynów, łąk trawy morskiej, bagien słonych i lasów wodorostów jako bardzo skutecznych pochłaniaczy dwutlenku węgla; ostrzega przed szybkim niszczeniem tych przybrzeżnych ekosystemów z powodu, między innymi, rosnącego popytu na owoce morza pochodzące z akwakultury; wzywa do stworzenia morskiego odpowiednika systemu REDD w celu ochrony morskich i przybrzeżnych ekosystemów jako pochłaniaczy dwutlenku węgla;
11. wzywa UE, by stała się bardzo dynamicznym ośrodkiem badań i innowacji na scenie międzynarodowej w dziedzinie badań nad biogospodarką; uważa, że rozwój nowych produktów, procesów i usług opartych na zasobach odnawialnych pozwoli przemysłowi europejskiemu zwiększyć konkurencyjność i stać się światowym liderem;
12. przypomina, że wskaźniki pośredniej zmiany użytkowania gruntów dotyczące biopaliw i biopłynów, a także wiążące kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące stosowania biomasy stałej i gazowej powinny zostać włączone do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii i dyrektywy w sprawie jakości paliw; wzywa Komisję, aby zaproponowała dyrektywę ramową w sprawie biomasy obejmującą wszystkie jej zastosowania (energetyka, paliwa, materiały i chemikalia) i wprowadzającą hierarchię biomasy;
13. przypomina, że ochrona różnorodności biologicznej ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (w tym celu 1 – Zwalczenie skrajnego ubóstwa i głodu oraz celu 7 – Zagwarantowanie zrównoważonego środowiska); w szczególności podkreśla znaczenie znacznej różnorodności biologicznej i zdrowych ekosystemów dla produkcji pierwotnej, takiej jak rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo; w związku z tym uważa, że produkcję biomasy należy analizować w odniesieniu do jej wpływu na usługi ekosystemowe;
14. obawia się, że rosnący popyt na biomasę pogarsza sytuację żywnościową w krajach rozwijających się z powodu zaprzestawania upraw przeznaczonych do produkcji żywności na gruntach uprawnych, odbierania praw do użytkowania gruntów i zubożenia w wyniku zawłaszczania ziemi oraz coraz bardziej chwiejnych cen żywności; zauważa, że popyt na biopaliwa jest już jednym z powodów nabywania ziemi w krajach rozwijających się, w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej; przypomina, że w wyniku tego nabywania gruntów rdzenna ludność traci dostęp do ziemi, a tym samym dostęp do żywności i wody; podkreśla również, że o ile jednym z założeń milenijnych celów rozwoju jest zmniejszenie do 2015 r. o połowę liczby ludzi pozbawionych bezpiecznego dostępu do wody, o tyle biogospodarka oparta na działaniach powodujących znaczne zużycie wody może pogorszyć i tak trudną sytuację wodną w krajach rozwijających się i tym samym przyczynić się do powszechnego niedostatku żywności; wzywa UE do stosowania się do zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do żywności dotyczących agroekologii, aby osiągnąć bezpieczeństwo żywnościowe, a jednocześnie zająć się problemem zmiany klimatu;
15. uważa, że kluczowe znaczenie ma opracowanie międzynarodowych prawnie wiążących norm zrównoważonego rozwoju dla wszystkich sektorów stosujących biomasę, a także wiążących kryteriów zrównoważonej gospodarki leśnej; wzywa UE, by dążyła do

przyjęcia wielostronnych porozumień i zapewniła, zwłaszcza krajom LDC, powiązaną pomoc instytucjonalną i techniczną w celu zagwarantowania zrównoważonego stosowania biomasy.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.5.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 24 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Charles Goerens, Mikael Gustafsson, Eva Joly, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Bill Newton Dunn, Andreas Pitsillides, Maurice Ponga, Jean Roatta, Alf Svensson, Keith Taylor, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Eric Andrieu, Kriton Arsenis, Philippe Boulland, Emer Costello, Isabella Lövin, Cristian Dan Preda

8.5.2013

OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy (2012/2295(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Tamás Deutsch

WSKAZÓWKI

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- uwzględniając strategię „Europa 2020”, w której wezwano do inteligentnego i ekologicznego wzrostu oraz zwiększania możliwości zatrudnienia,
- A. mając na uwadze, że propagowanie biogospodarki doprowadzi do wzrostu gospodarczego i stworzy znaczną liczbę miejsc pracy w obszarach wiejskich, przybrzeżnych i przemysłowych,
- B. mając na uwadze, że biogospodarka spowoduje, że zmniejszy się nasza zależność od w większości importowanych paliw kopalnych,
- C. mając na uwadze, że obroty biogospodarki w UE wynoszą już prawie 2 bln EUR, a ponadto oczekuje się, że zrównoważona produkcja podstawowa, przetwórstwo spożywcze, biotechnologia przemysłowa i biorafinerie przyniosą znaczny wzrost gospodarczy,
- D. mając na uwadze, że Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy zaleca antycypowanie wpływu ekologizacji branż przemysłu na liczbę i jakość miejsc pracy oraz zarządzanie tym wpływem,
- E. mając na uwadze, że w badaniu Międzynarodowej Organizacji Pracy¹ podkreślono potrzebę promowania bezpieczeństwa i higieny pracy w gospodarce ekologicznej,

---

¹ MOP (Międzynarodowa Organizacja pracy) (2012), Promowanie bezpieczeństwa i higieny pracy w gospodarce ekologicznej, Międzynarodowe Biuro Pracy, Genewa.

- F. mając na uwadze, że w badaniu Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP) dotyczącym „Umiejętności ekologicznych i świadomości ekologicznej w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego”¹ wezwano do dalszych badań w celu identyfikacji dynamiki zmian w zakresie zatrudnienia oraz wewnętrznego rynku pracy na poziomie sektorowym, by ułatwić ocenę adekwatności podaży pracy oraz niedopasowania umiejętności,
1. wzywa do rozwoju społeczeństwa bardziej innowacyjnego, zasobooszczędnego i konkurencyjnego, które mogłoby sprawić, by bezpieczeństwo żywnościowe szło w parze ze zrównoważonym korzystaniem z zasobów odnawialnych, a także podkreśla, że do produkcji paliwa należałoby używać przede wszystkim takich produktów ubocznych przemysłu spożywczego i obróbki drewna, które nie posiadają większej wartości użytkowej w ramach hierarchii utylizacji odpadów, zaś w przypadku stosowania wysokoenergetycznych roślin nadających się również do przetworzenia na artykuły spożywcze należy zarówno zaspokoić potrzeby wystarczającej produkcji żywności, jak i spełniać surowe wymogi w zakresie propagowania ochrony środowiska oraz wspierania różnorodności biologicznej;
  2. podkreśla, że badania naukowe i innowacje tworzą warunki dla strukturalnego przekształcenia przemysłu opartego na wykorzystaniu ropy w przemysł ekologiczny, oferującej znaczne możliwości wzrostu i zatrudnienia, działań interdyscyplinarnych i współpracy tak międzynarodowej, jak i w ramach UE w celu ich szybszego wprowadzenia w życie, a tym samym stworzenia gospodarki opartej na wiedzy;
  3. zauważa, że antycypacja zmian, aktualizacja wiedzy i umiejętności oraz lepsze dopasowanie umiejętności i miejsc pracy w sposób odpowiedzialny społecznie mają kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii biogospodarki w zakresie osiągnięcia celów dotyczących wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Europie;
  4. zauważa, że 22 mln osób pracują obecnie w biogospodarce, co stanowi 9% całkowitego zatrudnienia w UE, a biogospodarka oferuje duże możliwości zatrudnienia kolejnych milionów ludzi;
  5. wzywa Komisję do aktywnego działania, z wykorzystaniem funduszy UE, wiedzy fachowej i wymiany dobrych praktyk, na rzecz rozwoju sektora biogospodarki, w szczególności w odniesieniu do państw członkowskich Europy Południowej, które stoją w obliczu trudności finansowych, a tym samym tworzenia miejsc pracy dla młodego pokolenia, które cierpi z powodu wysokiego bezrobocia, a którego zaangażowanie ma kluczowe znaczenie dla pomyślnego przejścia na biogospodarkę; podkreśla, że programy gwarancji dla młodzieży pomagają promować wysokiej jakości zatrudnienie, szkolenia i staże dla młodych ludzi w tym obszarze strategicznym;
  6. podkreśla wagę zapewnienia godnych miejsc pracy w sektorze w zgodzie ze standardami MOP, w szczególności dzięki znacznemu wymiarowi społecznemu strategii na rzecz biogospodarki z uwzględnieniem zaangażowania pracowników;

---

¹ Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego, „Umiejętności ekologiczne i świadomość ekologiczna w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego”, opracowanie nr 24, 2012.

7. zwraca uwagę na fakt, że biogospodarka może przynieść producentom surowców w sektorze rolnictwa, rybołówstwa i akwakultury znaczne dodatkowe dochody, w szczególności w związku z produkcją biomasy, surowców do produkcji kompozytów oraz specjalistycznych upraw roślin oleistych na potrzeby przemysłu, tworząc tym samym różnorodne możliwości zatrudnienia w wielu różnych sektorach powiązanych;
8. zwraca uwagę na fakt, że Komisja oparła swoją strategię na rzecz biogospodarki w Europie na scenariuszu¹, który przewiduje stworzenie około 130 000 miejsc pracy w biogospodarce; zachęca wszystkie państwa członkowskie do wzmożenia swoich programów wspierania biogospodarki; podkreśla również znaczenie uczestnictwa pracowników w działalności badawczo-rozwojowej, np. poprzez zasiadanie w zarządzie;
9. przywołuje swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie średniookresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007-2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy², w której wezwano do oceny wpływu potencjalnych zagrożeń związanych z nowymi technologiami, szkodliwymi substancjami oraz czynnikami ryzyka, w tym z organizacją w miejscu pracy, oraz do podjęcia działań legislacyjnych w celu zapewnienia pełnego uwzględnienia nanomateriałów w obecnie obowiązujących europejskich unijnych przepisach dotyczących BHP;
10. wzywa Komisję do rozwijania modeli partycypacyjnych, z których można skorzystać, by zbliżyć do siebie obywateli, producentów i końcowych użytkowników w celu nawiązania bliższych stosunków między nauką, społeczeństwem i polityką, a także by wskazać korzyści wynikające z biogospodarki i jej znaczenie dla społeczeństwa, wzrostu, miejsc pracy i innowacji społecznych;
11. podkreśla znaczenie dialogu społecznego w biogospodarce w celu zapewnienia dostępności wysokiej jakości miejsc pracy i właściwego sposobu przejścia na biogospodarkę; zwraca uwagę na europejski sektorowy dialog społeczny w sektorze produkcji napojów i żywności; wzywa Komisję do uczynienia europejskiego sektorowego dialogu społecznego fundamentem jej strategii na rzecz rozwoju biogospodarki;
12. wzywa do dokładniejszej analizy mającej na celu określenie szans społecznych i środowiskowych związanych z biogospodarką, a także jej potencjalnych kosztów, zważywszy na zróżnicowany potencjalny wpływ biogospodarki i możliwe niewłaściwe sposoby jej zastosowania związane z korzystaniem z rzadkich zasobów naturalnych, ryzykiem szkód w środowisku, z utratą lub możliwością ochrony bioróżnorodności, jak również związane z rolą funduszy UE i państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do wspólnej polityki rolnej, bowiem wszystkie te elementy mogą przynieść korzyści pod względem zatrudnienia, bioróżnorodności i środowiska naturalnego w szerokim znaczeniu, jeżeli będą one zarządzane w ramach odpowiedzialnej i całościowej polityki;
13. podkreśla, że biogospodarka wymaga dalszego rozwoju nowych umiejętności, wiedzy i dyscyplin lub ich integracji w celu radzenia sobie ze związanymi z biogospodarką

---

¹ Komisja Europejska, dokument roboczy służb Komisji, „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy”, SWD(2012)0011 final, s. 49.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0589.

zmianami w społeczeństwie, jak również wspierania konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, zaspokajania potrzeb przemysłu, a także lepszego dopasowania umiejętności do miejsc pracy;

14. wzywa państwa członkowskie do oferowania kierunków studiów uniwersyteckich na temat biogospodarki oraz opracowania programów szkoleń zawodowych, które pod każdym względem umożliwiłyby i zapewniłyby UE odgrywanie pionierskiej, innowacyjnej i wiodącej roli w tym obszarze;
15. zauważa potencjał, jaki wiąże się z umożliwianiem odbywania staży na terenach wiejskich we współpracy z lokalnymi instytucjami edukacyjnymi oraz korzystania z takich funduszy, jak Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, dla rozwoju możliwych do przekazywania umiejętności wśród młodych ludzi na terenach wiejskich w celu lepszego wykorzystania możliwości nowego zatrudnienia powstałych na skutek innowacji w biogospodarce i sektorze rolnym; podkreśla kluczową rolę, jaką Europejski Fundusz Społeczny (EFS) może pełnić we wspieraniu uczenia się przez całe życie w celu podnoszenia umiejętności i przekwalifikowania pracowników w biogospodarce; przypomina zatem swoje stanowisko popierające minimalny ogólny udział EFS w środkach budżetowych przydzielonych na politykę spójności w wysokości 25 %;
16. wzywa do znaczącego zwiększenia zakresu badań w dziedzinie biogospodarki i podkreśla, że UE musi dołożyć starań w celu poprawy zdolności do innowacji poprzez przekładanie wyników badań naukowych na sukces rynkowy, ponieważ obecnie UE potrzebuje zbyt dużo czasu na przekształcenie wyników badań naukowych i innowacji w produkt rynkowy;
17. uważa, że biogospodarka umożliwi tańszą produkcję towarów przemysłowych i konsumpcyjnych przy użyciu mniejszej ilości energii oraz mniejszym zanieczyszczeniu środowiska;
18. wzywa do rozwoju infrastruktury przemysłowej i optymalnych łańcuchów dostaw bioproduktów w obszarach wiejskich i przybrzeżnych, tak by tworzyć nowe miejsca pracy w rolnictwie, leśnictwie i akwakulturze; wzywa do przeznaczania na ten cel funduszy UE na rzecz rozwoju obszarów wiejskich oraz do dokonania tego w taki sposób, aby ograniczać, a nie powiększać szkody wyrządzane w środowisku i utratę bioróżnorodności.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	7.5.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 40 - : 1 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Edit Bauer, Heinz K. Becker, Phil Bennion, Pervenche Berès, Vilija Blinkevičiūtė, Philippe Boulland, Milan Cabrnoch, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Marije Cornelissen, Emer Costello, Frédéric Daerden, Karima Delli, Sari Essayah, Richard Falbr, Marian Harkin, Nadja Hirsch, Stephen Hughes, Danuta Jazłowiecka, Martin Kastler, Ádám Kósa, Verónica Lope Fontagné, Olle Ludvigsson, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Csaba Óry, Siiri Oviir, Sylvana Rapti, Licia Ronzulli, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Jutta Steinruck, Traian Ungureanu, Andrea Zanoni, Inês Cristina Zuber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Georges Bach, Malika Benarab-Attou, Sergio Gutiérrez Prieto, Jelko Kacin, Evelyn Regner, Csaba Sógor, Tatjana Ždanoka

07.5.2013

OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy (2012/2295(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Giles Chichester

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że należy pamiętać, iż biogospodarka stanowi ważny sektor rynku wewnętrznego oferujący znaczące korzyści w zakresie gospodarki niskoemisyjnej, odporności na zmiany klimatu, zrównoważonego wzrostu, konkurencyjności, tworzenia miejsc pracy i ograniczania uzależnienia od importu pod względem zarówno energii, jak i surowców naturalnych;
- B. mając na uwadze, że biogospodarka musi sobie poradzić z istniejącymi konfliktami celów, jak na przykład z popytem na biomasę będącą jednocześnie źródłem pożywienia, surowców i energii, i że w związku z tym trzeba mieć realistyczne oczekiwania wobec biogospodarki;
- C. mając na uwadze, że oprócz nowatorskich badań biologicznych biogospodarka może również korzystać z tradycyjnej wiedzy i tradycyjnego know-how;
  - 1. z zadowoleniem przyjmuje poparcie Komisji dla radykalnych zmian w podejściu UE do produkcji, konsumpcji, przetwarzania, przechowywania, recyklingu i unieszkodliwiania zasobów biologicznych; uważa, że gospodarka europejska oparta na biotechnologii może przyczynić się do wzrostu konkurencyjności europejskiego przemysłu i zapewnić nowe miejsca pracy oraz szanse na rynku, w szczególności w zakresie rozwoju obszarów wiejskich i przybrzeżnych, ale tylko wtedy, gdy działalność gospodarcza będzie prowadzona zgodnie ze wskaźnikami oszczędnego gospodarowania zasobami i zrównoważonego wzrostu;
  - 2. uważa, że brak koordynacji ograniczył wykorzystywanie synergii i ekonomii skali

w odniesieniu do biogospodarki w Unii; podkreśla, że Unia może stworzyć wartość dodaną przez zachęcanie do współpracy i ułatwianie jej za pośrednictwem sieci i programów finansowania; uważa, że wraz ze szczegółowymi celami mającymi zwiększyć udział odnawialnych zasobów naturalnych wykorzystywanych w produkcji i konsumpcji towarów biogospodarka będzie się rozwijać w drodze zintegrowanego podejścia na wszystkich szczeblach – szczeblach lokalnych, szczeblu państw członkowskich i Unii;

3. zachęca Komisję, by zadbała o akceptowalność wykorzystania i dostępność biomasy, aby zabezpieczyć warunki funkcjonowania istniejących sektorów przemysłu opartych na biotechnologii, które stanowią podstawę przyszłej biogospodarki;
4. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawną zapowiedź Komisji o uruchomieniu obserwatorium biogospodarki w celu rozpoznania regionalnej, krajowej i unijnej polityki w tym obszarze, a także o powołaniu stałego panelu złożonego z ekspertów ds. biogospodarki, który ma przyczynić się do zwiększenia synergii i spójności między politykami, inicjatywami i sektorami gospodarki związanymi z biogospodarką na szczeblu UE, w powiązaniu z istniejącymi mechanizmami;
5. uważa, że na szczeblu Unii inne obszary polityki, takie jak te dotyczące surowców, biopaliw i odpadów, oraz programy, zwłaszcza program „Horyzont 2020”, WPR i fundusze strukturalne, muszą przyczynić się do zwiększania synergii i komplementarności; zwraca się do Komisji o opracowanie zintegrowanego podejścia do biogospodarki przyczyniającego się do rozwoju strategii na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim; uważa, że UE powinna również promować biogospodarkę na forum międzynarodowym, w szczególności w ramach procesu Rio+20 i UNFCCC;
6. podkreśla znaczenie obszarów wiejskich i rolę, jaką mogą one odegrać w rozwoju zrównoważonej biogospodarki, zwłaszcza jeśli chodzi o odpady zasilające biorafinerie i/lub (kaskadowo) zakłady przetwarzające biomasę na gaz; w związku z tym proponuje, aby promować ogólnounijne działania w celu rekultywacji zanieczyszczonej gleby, sprzyjające produkcji upraw energetycznych; przypomina o znaczeniu koordynacji systemu zbierania odpadów na obszarach zarówno wiejskich, jak i miejskich;
7. z zadowoleniem przyjmuje zawarty w programie „Horyzont 2020” zamiar wypełnienia luki między badaniami a innowacjami, a także zmniejszenia barier utrudniających badania interdyscyplinarne i wspólne programy, zważywszy na szeroki wachlarz produktów końcowych biogospodarki, tj. produktów energetycznych i przemysłowych oraz kluczowych technologii, które należy wprowadzić do użytku;
8. uważa, że aby odnieść sukces w perspektywie długoterminowej, źródła bioenergii muszą być wytwarzane i wykorzystywane w zrównoważony sposób oraz powinny być w stanie konkurować pod względem ceny i jakości w normalnych warunkach rynkowych; z zadowoleniem przyjmuje trwający przegląd prawa Unii w zakresie biopaliw mający na celu łagodzenie negatywnych skutków pośredniej zmiany użytkowania gruntów oraz promowanie rynku i rozwoju bardziej zaawansowanych biopaliw, co powinno umożliwić większe wykorzystanie surowców niespożywczych, takich jak odpady, pozostałości, materiał lignocelulozowy i celulozowy;

9. podkreśla znaczenie i wielki potencjał oszczędnego gospodarowania zasobami i efektywności energetycznej; podkreśla potrzebę produkowania więcej mniejszym nakładem środków, tak aby zachować zrównoważony charakter biogospodarki;
10. apeluje do przemysłu o pobudzanie rozwoju zrównoważonej biogospodarki w Unii; w związku z tym postuluje stworzenie środowiska bardziej sprzyjającego działalności gospodarczej w drodze takich środków jak skrócenie czasu wprowadzania do obrotu, dostosowanie polityki badań i innowacji do potrzeb określonych sektorów, poprawienie dostępu do finansowania ryzyka, zwłaszcza dla istniejących i rozwijających się sektorów przemysłu opartego na biotechnologii i MŚP, oraz wspieranie przedsiębiorczości w tym sektorze;
11. zdaje sobie sprawę, że dalszy rozwój biogospodarki wiąże się z poważnymi zadaniami naukowymi, które wykraczają poza granice jednego obszaru naukowego lub kraju i wymagają nowych form współpracy badaczy i partnerów przemysłowych, aby przyspieszyć wykorzystanie osiągniętych wyników w praktyce;
12. uważa, że kluczowe znaczenie ma ochrona własności intelektualnej w odniesieniu do produktów i procesów związanych z biogospodarką, jeżeli Europa pragnie zachować światową konkurencyjność na rynku międzynarodowym;
13. uważa, że finansowanie publiczne powinno przyczyniać się do pozyskiwania kapitału z sektora prywatnego w celu wspierania komercjalizacji w sektorze biotechnologii; popiera zamiar Komisji dotyczący ustanowienia partnerstwa publiczno-prywatnego dla gałęzi przemysłu opartych na biotechnologii;
14. uważa, że konieczne jest ułatwienie MŚP lepszego dostępu do finansowania za pośrednictwem inwestycji w przedsiębiorstwa debiutujące, kapitału wysokiego ryzyka i wsparcia dla transferu technologii oraz mniej skomplikowanych przepisów i waloryzacji wiedzy w dziedzinie biogospodarki; proponuje powołanie panelu MŚP w celu doradzania panelowi biogospodarczemu i zapewnienia podejścia sprzyjającego przedsiębiorczości; zwraca dodatkowo uwagę na ważną rolę partnerstw publiczno-prywatnych w przyspieszaniu przejścia w kierunku biogospodarki; uważa, że MŚP odgrywają kluczową rolę w tym, jak badania naukowe przekładają się na zastosowania i wprowadzanie na rynek w postaci nowych produktów lub technik;
15. uważa, że w planie działania określonym w komunikacie brak jest praktycznych środków i instrumentów pozwalających zlikwidować potencjalne bariery lub czynniki ryzyka przy przechodzeniu do biogospodarki; podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na pokrywające się lub sprzeczne ze sobą przepisy i na dostępność kapitału wysokiego ryzyka;
16. zauważa, że niewiele państw członkowskich prowadzi działania wspierające rozwój biogospodarki, a strategie w tym obszarze są głównie opracowywane przez rządy krajowe, czego dobrym przykładem jest transgraniczna regionalna strategia w zakresie biogospodarki „Bio-based Delta Europe” (w południowo-zachodniej części Holandii i we Flandrii); uważa, że konieczne jest wzmocnienie inicjatyw lokalnych i regionalnych przez wdrożenie strategii biogospodarki w świetle strategii inteligentnej specjalizacji na wszystkich poziomach współpracy (poziom UE, poziom krajowy, regionalny, lokalny)

oraz przez koordynację działalności międzysektorowej;

17. jest zdania, że w procesie tworzenia społeczeństwa opartego na zasobach biologicznych szczególne znaczenie mają inicjatywy oddolne oraz że niezbędne jest tutaj podejście stymulowane przedsiębiorczością i popytem, połączone z podejściem proponowanym przez władze; uważa, że należy zapewnić odpowiednie możliwości inicjatywom regionalnym, takim jak inicjatywy w regionie Helsinek (Finlandia), w południowo-zachodniej Holandii, północno-zachodniej Francji, Nadrenii Północnej-Westfalii (Niemcy), Styrii (Austria) itd.; wzywa Komisję do wspierania takich sieci i klastrów w celu propagowania wymiany doświadczeń.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	25.4.2013
Wynik głosowania końcowego	+: 45 -: 5 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Fabrizio Bertot, Jan Březina, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Pilar del Castillo Vera, Giles Chichester, Jürgen Creutzmann, Vicky Ford, Gaston Franco, Adam Gierek, Norbert Glante, Robert Goebbels, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Romana Jordan, Krišjānis Kariņš, Philippe Lamberts, Judith A. Merkies, Angelika Niebler, Jaroslav Paška, Aldo Patriciello, Vittorio Prodi, Teresa Riera Madurell, Michèle Rivasi, Jens Rohde, Paul Rübige, Amalia Sartori, Salvador Sedó i Alabart, Konrad Szymański, Britta Thomsen, Evžen Tošenovský, Catherine Trautmann, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Marita Ulvskog, Adina-Ioana Vălean, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Elisabetta Gardini, Jolanta Emilia Hibner, Seán Kelly, Eija-Riitta Korhola, Bernd Lange, Vladimír Remek, Algirdas Saudargas, Silvia-Adriana Țicău

24.4.2013

OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie „Innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy”
(2012/2295(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Riikka Manner

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że podejście do biogospodarki w obrębie Unii Europejskiej powinno być spójne, interdyscyplinarne i międzysektorowe, gdyż biogospodarka należy do najważniejszych czynników warunkujących inteligentny ekologiczny wzrost gospodarczy w Europie, oraz podkreśla, że polityka rozwoju regionalnego odgrywa zasadniczą rolę w realizacji strategii „Europa 2020”; zauważa, że spośród jedenastu celów polityki regionalnej siedem odnosi się pośrednio lub bezpośrednio do biogospodarki; wskazuje, że polityka rozwoju regionalnego dysponuje odtąd większą niż kiedykolwiek wcześniej siłą oddziaływania jako środek wspierania inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, a to z uwagi na dużą koncentrację tematyczną tej polityki; wskazuje, że biogospodarka wywiera znaczący wpływ na regiony oraz sprzyja wzrostowi gospodarczemu i zatrudnieniu;
2. uważa, że w strategii i polityce dotyczącej biogospodarki oraz związanych z nią regulacjach i środkach zachęcających należy doprecyzować wytyczne i stopień koncentracji; wskazuje, że konieczne jest usprawnienie koordynacji oraz opracowanie synergii i komplementarności z innymi gałęziami polityki i funduszami (fundusze strukturalne, WPR, WPRyb, dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii, dyrektywa ramowa w sprawie odpadów i „Horyzont 2020”) oraz znalezienie możliwości finansowania krzyżowego; wskazuje ponadto, że przejście na biogospodarkę to długotrwały proces, który będzie wymagał wytrwałości ze strony prawodawcy, strategii i inwestycji, i to przez długi czas, aby wytworzyć stabilny, sprzyjający inwestycjom klimat dla sektora biogospodarki oraz zapewnić równe szanse;

3. podkreśla, że należy stworzyć rozbudowane ramy polityczne w celu maksymalnego wykorzystania potencjału biogospodarki oraz ułatwienia przejścia z gospodarki opartej na paliwach kopalnych na gospodarkę opartą na biotechnologii, która powinna jak najlepiej wykorzystywać lokalne i regionalne zasoby oraz możliwości;
4. przypomina, że europejskie regiony najbardziej oddalone odznaczają się niespotykaną różnorodnością biologiczną oraz wyjątkowymi warunkami klimatycznymi i właściwościami geomorfologicznymi; podkreśla, że w związku z tym regiony te oferują ogromny potencjał w zakresie badań i innowacji w sektorze biogospodarki i mogą odegrać główną rolę w zapewnieniu ekologicznego wzrostu gospodarczego w skali europejskiej;
5. podkreśla wagę utworzenia obserwatorium i komitetu ekspertów ds. biogospodarki; kładzie nacisk na systematyczną organizację konferencji gromadzących główne podmioty sektorów publicznego i prywatnego na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim; wzywa do sporządzenia planu działania, który zapewniałby skuteczne monitorowanie inicjatyw w zakresie biogospodarki i należytą koordynację instrumentów oraz zawierał dokładnie sformułowane konkretne cele, jak również do opublikowania sprawozdań z postępu prac, które powinny zostać przekazane Parlamentowi;
6. wskazuje, że gospodarka regionalna i lokalna mają do odegrania nadrzędną rolę w osiągnięciu inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; uważa, że regiony same w sobie dysponują wiedzą, w tym wiedzą fachową, niezbędną do zachęcania różnych podmiotów do działania w zależności od ich specyfiki i powinny dążyć do przejścia na społeczeństwo biologiczne oraz na gospodarkę, która nie będzie w takim stopniu uzależniona od ropy, a czynnikami prowadzącymi do tych zmian powinny być badania i innowacje; przypomina o konieczności zapewnienia integracji i lepszej koordynacji planów na rzecz innowacyjności i zrównoważoności na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim; apeluje w związku z tym do regionów i władz regionalnych o aktywniejszy udział w opracowywaniu skutecznych strategii dotyczących biogospodarki oraz badań i innowacji, które będą uwzględniały profil poszczególnych regionów, oraz ukierunkowanych na inteligentną specjalizację; wzywa Komisję do wspierania europejskich regionalnych klastrów bazujących na ekologicznych technologiach i współpracy międzyregionalnej oraz uważa, że stabilny wzrost w tej dziedzinie jest możliwy jedynie dzięki spójnym inwestycjom publicznym i prywatnym; popiera wniosek dotyczący ustanowienia programów partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) dla sektora biogospodarki;
7. uważa, że gospodarka społeczna i solidarnościowa, która bazuje na aktywnym zaangażowaniu społeczeństwa, współwłasności i solidarności, powinna odgrywać ważną rolę w kształtowaniu i wdrażaniu strategii biogospodarki na szczeblu regionalnym;
8. zwraca uwagę na znaczenie wspierania i wzmocnienia inicjatyw lokalnych i regionalnych przez realizowanie strategii dotyczących biogospodarki na każdym szczeblu współpracy; wskazuje, że podejście oddolne ma olbrzymie znaczenie dla wykorzystania potencjału wszystkich regionów; podkreśla, jak istotną rolę w biogospodarce odgrywają małe i średnie przedsiębiorstwa, oraz uważa, że MŚP powinny mieć dostęp do odpowiednich źródeł finansowania na szczeblu lokalnym; ponownie zaznacza, że konieczne jest

wspieranie strategii dotyczących badań i innowacji z uwzględnieniem inteligentnej specjalizacji i przyznaniem pierwszeństwa instrumentom finansowym, a zwłaszcza oferowanym przez nie możliwościom tworzenia sieci i dzielenia się wiedzą;

9. uważa, że jedną z czołowych zasad biogospodarki jest bardziej efektywne gospodarowanie zasobami oraz zmniejszenie zależności od importu surowców i energii, a także nieodnawialnych zasobów naturalnych; zwraca uwagę na znaczenie sektora leśnictwa i innych gałęzi bioprzemysłu oraz uważa, że możliwe jest zastąpienie nieodnawialnych surowców kopalnych neutralnymi pod względem emisji dwutlenku węgla odnawialnymi zasobami naturalnymi i surowcami takimi jak drewno i włókno drzewne; wskazuje, że przemysł powiązany z biogospodarką tworzy nowe miejsca pracy oraz wytwarza wiele produktów o wysokiej wartości dodanej, np. chemikalia, produkty lecznicze, tworzywa sztuczne i inne innowacyjne nowe materiały; podkreśla potencjał biotechnologii opartych na zasobach morskich;
10. podkreśla, że biogospodarka wymaga najwyższej klasy wiedzy fachowej i wykwalifikowanej siły roboczej; uważa, że w regionach – w zależności od ich specyfiki – zachodzi konieczność zapewnienia usług z zakresu szkolenia zawodowego i szkolnictwa wyższego; wskazuje, że rozległe systemy kształcenia i szkolenia w regionach korzystnie wpływają też na zrównoważony rozwój przedsiębiorczości; uważa, że wysoki poziom wiedzy fachowej w sektorze biogospodarki jest atutem Europy, gdy mowa o rywalizacji na szczeblu światowym, i że pozwoli on Europie na zapewnienie sobie pozycji lidera w dziedzinie biogospodarki; podkreśla znaczenie zwiększenia transgranicznej mobilności naukowców w celu wymiany dobrych praktyk i przekazywania wiedzy w dziedzinie biogospodarki;
11. uważa, że aby zapewnić rozwój wydajnej i zrównoważonej biogospodarki, konieczna jest dalsza modernizacja infrastruktury wszelkiego rodzaju, przy czym modernizacja ta w żadnym wypadku nie powinna wykluczać obszarów wiejskich;
12. za ważne uznaje inwestowanie w łańcuchy dostaw biogospodarki, tak aby zagwarantować dostępność surowców; uważa, że w strategiach dotyczących biogospodarki należy zachęcać nie tylko do bardziej efektywnego gospodarowania odpadami z gospodarstw domowych i odpadami komunalnymi, lecz także do odzyskiwania strumieni i pozostałości produktów ubocznych rolnictwa i leśnictwa; wzywa do opracowania lepszych i pomocnych przepisów, które zagwarantują pewność prawa i solidne wsparcie dla zrównoważonego użytkowania zasobów biogospodarki i eksploatacji surowców, oraz do zapewnienia, by polityka w tej dziedzinie opierała się na elastycznym dalekosiężnym podejściu sprzyjającym inwestycjom;
13. podkreśla potrzebę ustanowienia konkretnych celów, aby udział odnawialnych zasobów w produkcji i konsumpcji towarów ulegał zwiększeniu. wzywa Komisję do zaproponowania praktycznych środków o szerokim zasięgu regionalnym służących wspieraniu produkcji i konsumpcji produktów biogospodarki na szczeblu regionalnym;
14. stwierdza, że należy podnosić świadomość konsumentów na temat znaczenia biogospodarki, a więc informować ich o korzyściach płynących z biogospodarki i o większym wyborze dla konsumentów jaki oferuje; uważa, że należy podjąć kroki w celu promowania biogospodarki przez uwrażliwienie konsumenta na kwestie

bezpieczeństwa żywnościowego, ochrony zasobów oraz innych wyzwań społecznych, takich jak zmiany klimatyczne i zależność od zasobów nieodnawialnych; dlatego apeluje o przeprowadzenie badań związanych z modelem konsumpcji w Unii Europejskiej oraz z rozwojem naukowo potwierdzonego podejścia w celu informowania konsumentów o charakterystyce produktów oraz promowania zdrowego i zrównoważonego stylu życia.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	23.4.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 43 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Jacob Bicep, Victor Boștinaru, John Bufton, Nikos Chrysogelos, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, Vincenzo Iovine, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Miroslav Mikolášik, Jens Nilsson, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Younous Omarjee, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Csanád Szegedi, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Justina Vitkauskaite, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Joseph Cuschieri, Vasilica Viorica Dăncilă, Karima Delli, James Nicholson, Ivari Padar, Herbert Reul, Elisabeth Schroedter, Richard Seeber, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Giommaria Uggias, Manfred Weber

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	29.5.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 54 - : 0 0 : 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Martina Anderson, Elena Oana Antonescu, Sophie Auconie, Paolo Bartolozzi, Sergio Berlato, Lajos Bokros, Milan Cabrnock, Martin Callanan, Yves Cochet, Chris Davies, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Matthias Grootte, Françoise Grossetête, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Karin Kadenbach, Christa Kläß, Eija-Riitta Korhola, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Zofija Mazej Kukovič, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Andrés Perelló Rodríguez, Mario Pirillo, Pavel Poc, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Glenis Willmott, Sabine Wils
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Christofer Fjellner, Romana Jordan, Judith A. Merkies, Michèle Rivasi, Kārlis Šadurskis, Christel Schaldemose, Renate Sommer, Alda Sousa, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev, Kathleen Van Brempt, Anna Záborská